Închizînd ochii, mă credeam la... Salzburg!

(Daniela Caraman Fotea, 21 octombrie 2006)

Dar, nu! Eram în Studioul de concerte al Radioului, la deschiderea stagiunii Orchestrei de Cameră. Festival **Mozart**, în prezența (firească și, de această dată, onorată), a Președintei SRR. Alături de Doamnele Madlen Voicu, Loti Radian, Irina Cajal, de academicianul Constantin Bălăceanu Stolnici... Dar și de charismaticul Cristian Badea (sub ochiul atent al Mioarei Cismaș – neobosiă în grija ei: oaspeții să se simtă bine!). Multă lume bună în sala Radio. La intrare, un grup de tineri cu surâsul speranței pe față, arbora un afiș: „Cumpărăm bilete". O explicație pentru afluența neobișnuită? Poate fi, cred eu, „mișcarea" de subtilitate managerială a Directorului Formațiilor Radio, Dl. Nicolae Costin: „distribuția" galei avea ceva în plus față de valoarea indiscutabilă a protagoniștilor. HORIA ANDREESCU dirijează (tot) sporadic, „Naționala", DAN GRIGORE cîntă tot (și numai) la Radio...

Programul a cuprins Simfoniile nr.28 în Do major și nr.35 – Hafner în Re Major, Concertul în la major pentru pian și orchestră, în La major. Se știe: într-o operă de artă care și-a găsit formula integrală, fiecare fragment conține esența totului. Așa au fost interpretările simfoniilor: cu mare vivacitate a spiritului, aristocrată fantezie a stilului rococo. In prima lucrare, Horia Andreescu a fost marțial și vibrant (Allegro-ul în care cornii sună... corect!!), cu forță și majestate (Menuetto), fără bagatelizare prin galanterii dansante. Cu variațiuni strălucitoare în Presto. Versiune perfectă la Hafner: explozii de melodicitate, umor (trimiterile la aria lui Osmin din Răpirea din Serai), construcție impecabilă, robustețe fără încărcături de sunet și austeritate mozartină. Chiar mă credeam la Salzburg (deși lucrările au fost scrise la Viena...).

Dan Grigore – în nota obișnuită. A intrat în scenă ușor crispat, oferind ca întotdeauna combinații între imaginația punctuală și efectul surprinzător (mordente cu accent pronunțat, filaje pe finaluri de frază – neașteptate, dar superbe, inflexiuni... chopiniene în Adagio, oarece licențe față de partitură). Are veselia mozartiană chiar dacă mizează uneori pe precipitarea mișcării, nu pe calitatea sunetului. A avut nuanțe adânci, fără greutate, așa cum trebuie la Mozart. Și o cadență liberă, tumultuoasă...

Lucrări cu tonalitate majoră, concertul pe măsură!

După program, HORIA ANDREESCU a fost sărbătorit pentru cei 60 de ani pe care urma să îi împlinească (pe 18 octombrie). Ceremonia s-a desfășurat în holul mare, central al Radioului. Nu în foaierul Sălii de concerte, nu la Centrul de presă al instituției. Imună la fascinația ștaifului „oficial", am găsit ideea foarte bună – din nou îl „bănuiesc" pe directorul Nicolae Costin de autorat: semnificativ, simbolic, pentru că holul mare, este chiar inima Radioului; locul pe unde au trecut și trec milioanele de pași – nu pierduți, ci câștigați pentru CULTURA ETERULUI.

Pe 18 octombrie, Horia Andreescu avea să fie sărbătorit, de această dată cu fast, și la noul sediu (de secol 21), al primăriei sectorului 2. Domnul Primar **Neculai Onțanu** – proeminență între edilii bucureșteni în ceea ce privește deschiderea către cultură (și nu numai), a oferit o gală cu standard puțin obișnuit: moderată de criticul **Ruxandra Garofeanu**, având oaspeți din elite – **Valentin Gheorghiu, Dan Grigore**, directori de instituții muzicale importante – **Nicolae Costin**, **Nicolae Licareț**, **Mihai Constantinescu**, nelipsind, evident, critica muzicală; a fost și un fragment din

filmul aniversar dedicat artistului (TVR – **Luminița Constantinescu**), CD aniversar (**Electrecord**) – cel de al 66 -lea (!), purtând numele distinsului muzician, daruri alese – Enciclopedia lăcașelor de cult, monumentală ediție apărută tot cu sprijinul primăriei sectorului 2 ș.a.

Eleganță și emoție în toamna cu bucurii pentru **Horia Andreescu** și lumea muzicală.